

Hoa Đâu Mùa

Từ dạo đó bỗng nhiên mà em lớn,
Biết làm thơ, buồn vợ vẫn không tên,
Biết thẹn thùng và biết tập làm duyên,
Trong ánh mắt ngỡ ngàng niềm thích thú.
Đôi môi xinh cong nét cười hé nụ,
Má đỏ hồng che vội bởi tóc mây,
Khi có người nhìn lên mắt mê say,
Khi ai bảo: “Gớm sao mà xinh thế”.

Nhưng mặc cho bao nhiêu người để ý,
Tâm hồn em vẫn trong sáng như gương,
Mặc cho bao người dẫn lối đưa đường,
Vẫn hồn nhiên tung tăng bàn chân nhỏ.
Đến một buổi mọi người đều bỏ ngõ,
Khi thấy em buồn ủ rũ, ngẩn ngơ,
Mắt long lanh những giọt lệ mong chờ,
Suối tóc thả hững hờ trên vai nhỏ.

Ngồi tựa cửa với muôn vàn thương nhớ,
Mặc thời gian đang chậm bước qua song,
Giận hờn ai hay đắp mộng mơ màng,
Ồ chẳng lẽ em đang mong người ấy!

Nguyễn P. Thúy
November 1977